

"ИСТИНАТА Е ОТ

НАЙ-ГОЛЯМО ЗНАЧЕНИЕ!"

("The truth is of utmost importance!")

Хората така са устроени, че най-напред виждат само това, което непосредствено ги засяга, заплашва, интересува и, което може да им даде високо самочувствие, лична облага, която да гали егото и да генерира чувство за превъзходство. Така е и в природата, с борбата за оцеляване! Няма нищо осъдително в това, стига този избор и "свобода" да не ограничават стремежи в тази посока и на другите членове на "прайда". Но, за съжаление, богатата са крайна величина и те никога няма да стигат за всички. Синекурните държавни служби са точно определен брой и са предназначени главно за свои хора. Но овчедушието, макар и да е масово по нашите земи, не е абсолютно! Лъжата, повтаряна стотици пъти може и да се превърне в правило, но никога не става истина! И оттук започва развързката.

Георги ВАЦОВ

Има само една Истина,

която е коректив за вяност на всички останали "истини"!

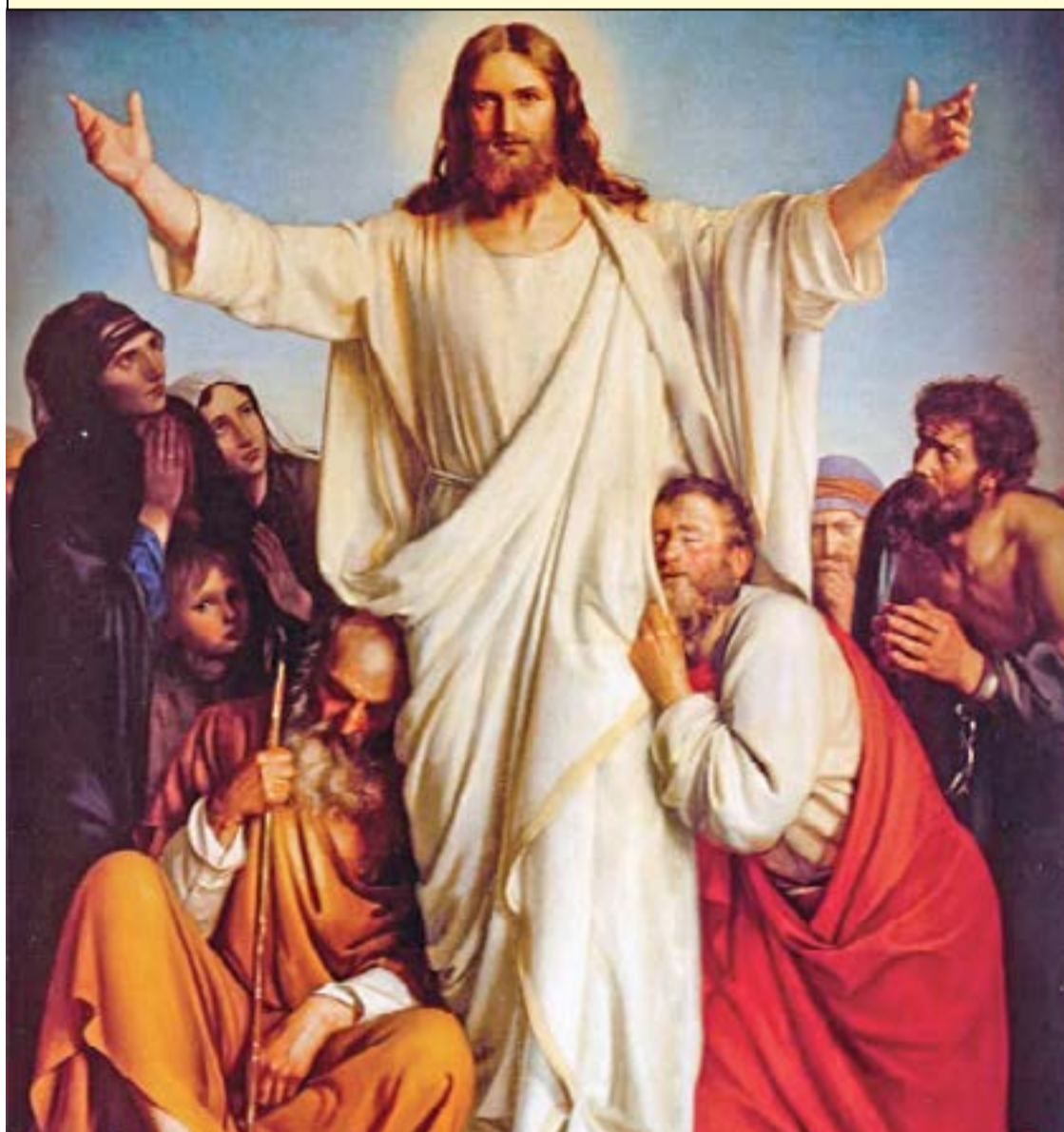
Активната част на обществото, в това число и интелигенцията, призвана да бъде съвест и водач на народа, в много случаи, бързо и жертвоготовно, се "отдава" на Мамона, дочула примитивния звън на сребърници и шумоленето на едри банкноти. Пасивната част от населението, следвайки първосигналния си инстинкт за самосъхранение, се втурва с желание и ентузиазъм след поредните "месии" – продавачи на надежда, които през последните десетилетия се наплодиха твърде много в източната част на Европа, влизайки притворно в кожата ту на политици-спасители, ту на бизнесмени-филантропи!

Начело на "Великата трансформация" в България бе потомствения комунист-революционер Андрей Луканов, превърнал се за броени дни в апологет на пазарния фундаментализъм. Спешно, като по поръчка, бяха привикани 22 опитни колонизатори от Новия свят, предвождани от едноокия Ран, който сформира и български отбор от 29 местни компрадори, отгледани под крилото на партията-майка и мечтаещи за своя си "априлски пленум". "Конгресните решения", спуснати за изпълнение от новото Политбюро, наречени "Вашингтонски консенсус" се превърнаха в "историческата" програма "Ран-Ът", която за броени месеци, благодарение на неимоверните усилия на "корифеите на мисълта", разрушението и пладнешкия грабеж, успяха да прогонят два милиона българи; да ликвидират високопроизводителния национален аграрно-промишлен компелкс; да превърнат в руини хиляди индустриални гиганти и високотехнологични производства; да разградят територията на страната; да подменят и поамериканчат действащите закони така, че домораслите хищници да вилнеят безпрепятствено, трупайки частния си първоначален капитал, пред уплашения и неразбиращ поглед на оставеното без защита и пастири вцепенено "стадо". Цялата тази вакханалия бе поетично наречена от авторите и главните действащи лица "победа на демокрацията и поход към обетованата земя", а един от постоянно сменящите се водачи-спасители припозна себе си като Мойсей!?!

На стр. 2

Каза му Исус: „Аз съм и пътят, и истината и живота!“

Йоан. (14:6)

„Исус Христос в Гетсиманската градина“

Художник: Карл Хайнрих Бох, 1879 г.

**40 ГОДИНИ ОТ ПЪРВИТЕ
БЪЛГАРСКИ ТРЕКИНГИ В ХИМАЛАИТЕ**

На стр. 6-7

ISSN 1310-8492

"ИСТИНАТА Е ОТ

НАЙ-ГОЛЯМО ЗНАЧЕНИЕ!"

От стр. 1

Всички тези години на преход се превърнаха в

апотеоз на гемагозията, фалшивия морал и фалшивата демокрация!

И ако трябва образно да си представим, сега, 31 години след началото на прехода, какво е "логото" на днешна, капиталистическа България, то най-подходящ за тази цел е **фотооттукът от спалнята на премиера на РБ**, където той, проснат напреко на леглото си, гол и уморен след бурна нощ, обграден от символите на власт, богатство и похот, сънува цветни сънища, в които той еднолично е поел спасяването на планетата, в качеството си на пръв огнеборец!

Да, вече е всеобщо мнение то на западните "мозъчни центрове", че капитализмът се е изчерпал като възможност за развитие на световната цивилизация, че "чергата" вече гори от единия край, и ако трябва пак, образно да охарактеризираме съвременното състояние на глобалния хегемон, който все още си мисли, че ръководи света по собствени си правила, то най-подходящ е **фотооттукът със спящата се и пълзящ по червената плюшена стълба нагоре американски президент, с огромното си желание да се добере до "твърда земя"** и да козирува на поставилите го на този пост властелини!

Тези истински и живи картинки, у нас и по света, са толкова актуални и стряскащи, че заставят народите трескаво да търсят свой собствен път и място в очертаващата се епоха на разпад, конфронтации и глобални катаклизми!

Най-дълго задържалят се на власт български премиер Бойко Борисов, и пазешата гърба му мафия, под покровителството на руската и американска "дълбоки държави", превърна България в отходно място за всякакви спекулации, имперски интриги, разчитане на стари сметки, международни провокации и инсинуации, в експериментална лаборатория за "промишване на мозъци". Няма по-точна оценка за международното презрение към действителността в съвременна България от факта, че тълпите гладни, изнемощели и обезверени емигранти, търсещи спасение от смърт, мизерия и болести, заобикалят страната ни в трудния си път

към мечтаната Европа!

Налаганата със сила през последните десетилетия от политическата класа на САЩ и страните от ЕС управленска философия и практика, по **правила, нямани нищо общо с нормите на публичното международно право**, направиха български политици и управленци също толкова арогантни, нагли, безскрупулни, превърнали в ежедневие присвояването на **държавни средства, фалшифицирането на документи, подкупи и безпределен произвол при провеждането на избори, незачитане правата, свободите и традиционните нравствени ценности на българина.**

Всичките тези безобразни явления, присъщи и съпътстващи "историческия" преход от социализъм към капитализъм след "Края на историята", може да не предизвикат бурната и съразмерна реакция на поставените в позиция на губещи и в крайна безизходна страна по света. И тя не закъсна!

В периода 18-25 март 2021 г. се случиха събития, които определено и с увереност можем да определим като исторически и, като

начало на голямата промяна в света!

"Кутията на Пандора" бе отворена с интервюто на 46-я президент на САЩ пред телевизионния канал "ABS news" на 18 март т.г. Журналистът Джордж Стефанополус - етнически грък и православен християнин, изключително доверено лице на сем. Клинтънови, зададе няколко крайно провокационни въпроса на Байдън, на които той, без да му мисли много, отговори убеден, че това са въпроси одобрени от Клинтънови. А ето и стенограмата на част от интервюто:

„Д. Стефанополус: Днес директорът на Националната разузнавателна служба в доклада си каза, че Владимир Путин е санкционирал операция за дискредитирането Ви по време на изборите, подкрепяйки президентта Тръмп и възвизвайки нашите избори с цел да раздели нашето общество. Каква цена той трябва да заплати?"

Президент Джо Байдън: Той ще плати съответната цена. Ние дълго разговаряхме с него – аз го познавам твърде добре. Спомням си (...) когато разговорът започна, аз му казах: "Аз добре те познавам и ти ме знаеши.

Ако аз установя, че това е станало, бъдете готови".

Д.С.: Вие сте му казвали, че той няма душа?"

Д.Б.: Аз му казах това. Да. И неговият отговор бе: "Ние сме наясно един с друг". Така беше... Аз не му казах кой знае какво. Аз бях очи в очи с него, в неговия офис. Така беше. Още президентът Буш беше казал: "Аз погледнах в очите му и видях неговата душа". А аз казах на Путин: "Последнах в очите ти, и не мисля, че ти имаш душа". Той се огледа наоколо и каза: "Ние сме наясно един с друг". Чуите, според моя опит, най-важното нещо, свързано с чуждите лидери, а аз съм си имал работа с много от тях през цялата ми кариера, това е да си наясно с човека пред тебе. Не очаквайте каквото и да било, вие (...) така (...) не очаквайте, че той или тя, добро или зло, ще се появят във второто издание на "Смелите хора".

Д.С.: И така, Вие познавате Владимир Путин. Мислите ли, че той е убиец?"

Д.Б.: Ммм, да! Аз така мисля.

Д.С.: И каква цена той трябва да плати?"

Д.Б.: Каква ще е цената, която той ще трябва да плати ...вие скоро ще узнаете."

Много е трудно човек да разбере, какво иска да каже Байдън. Явно налице е медицински проблем. И не случайно, след като се запознава с текста на интервюто, Путин доброжелателно съветва Байдън да се погрижи за здравето си. Но след споделянето от американския президент могат да се направят интересни, отиващи твърде далеч многозначни изводи. Безспорно това е повратен момент в съвременните руско-американски отношения. И не само, защото такива неща не са се случвали за цялото време от съперничеството между двете супер сили, а главно поради това, че казаното от Байдън може да бъде класифицирано като „argumentum ad hominem“ (аргумент срещу личността или лична нападка), което, ако следваме историческата традиция, си е направено „Causus belli“ – повод за война.

Отчитайки преклонната възраст и здравословното състояние на американския президент, то до "горещи" война едва ли ще се стигне, но избухването на "студена" е напълно реално.

Свидетели сме на историческо по своето значение и "дежавю" с казаното от У. Чър-

чил в речта му от 5 март 1946 г. във Фултън, в присъствието на президента Хари Труман и, от Роналд Рейгън, в речта му от 8 март 1983 г., в Орландо - речи, предизвестили началото на Първата студена война и, съответно довели до разпадането на Съветския съюз.

Да си спомним какво казаха тогава лидерите на САЩ и Великобритания:

Историята като сbugemel:

„Уинстън Чърчил: Сега стигам до второто чудовище, което заплашва къщата, домовете и обикновените хора, а именно, тиранцията. Говоря по-специално за милиардите домове - къщи и апартаменти, в които мъжът, който осигурява храната, се старее сред житейските трудностите и несгодите, да опази жената и децата си от лишения и да възпитава семейството в страх пред Бога или според други етични схващания, които често играят много важна роля. (...) Аз не вярвам, че Съветска Русия желае война. Това, което те желаят, са придобивките от войната и неограничената експанзия на тяхното могъщество и техните учения. (...) Никой не знае какво Съветска Русия и нейният Комунистически интернационал, възнамеряват да извършат в най-близко бъдеще, нито какви са границите – ако изобщо има такива – на техните стремежи към експанзия и печелене на идеологически последователи..."

„Роналд Рейгън: Нека възнесем молитва за спасението на всички, които живеят в мрака на тоталитаризма, за това, те да получат радостта от общуването с Бога. Нека да признаем, че докато техните вождове проповядват за върховната власт на държавата, провъзгласяват нейното могъщество над личността и предричат нейното окончателно господство над цялото човечество, те олицетворяват злото в съвременния свят... Аз вярвам в нашата способност да приемем това предизвикателство. Аз съм убеден, че последните страници на тази поредна и покрита със скръб и нелюбов глава в човешката история се гонисват сега. Аз вярвам в това, защото източникът на нашата сила в търсенето на човешката свобода не е материален, а духовен".

Десетилетия след тези "пламенни" програмни речи знаем със сигурност, какви планове

са се криели зад тези високопарни думи. Една година преди речта във Фултън е бомбардировката на Хиросима и Нагасаки, а 15 дни след речта в Орландо, е обявена известната американска "Стратегическа отбранителна инициатива" (SDI) за начало на междузвездни войни между СССР и САЩ. В резултат на изпълнението на поставените задачи, светът получи милиони убити, десетки военни интервенции и разорени страни, преврати и "цветни революции", пълчища бежанци, глад, болести и разруха. И всичко това в името на борбата с автократията, за мир и демокрация – твърде висока цена за да получи човечеството много фалшиви долари, фалшив морал и фалшива демокрация!

Тържество на гемагозията и гвбйните стандарту!

Какво искаха в действителност да кажат на публичната журналист-архонт на Вселенския патриарх Въртолмей Джордж Стефанополус и президентът-католик на САЩ Джоузеф Байдън, от екрана на "ABC News"?

"Директорът на Националната разузнавателна служба в доклада си каза, че Владимир Путин е санкционирал операция за дискредитирането Ви по време на изборите..." – констатира Стефанополус.

След атентатите от 11 септември в Ню Йорк, върху разувнавателните служби на САЩ се осъществява огромен натиск, който живее в мрака на тоталитаризма, за това, те да получат радостта от общуването с Бога. Нека да признаем, че докато техните вождове проповядват за върховната власт на държавата, провъзгласяват нейното могъщество над личността и предричат нейното окончателно господство над цялото човечество, те олицетворяват злото в съвременния свят... Аз вярвам в нашата способност да приемем това предизвикателство. Аз съм убеден, че последните страници на тази поредна и покрита със скръб и нелюбов глава в човешката история се гонисват сега. Аз вярвам в това, защото източникът на нашата сила в търсенето на човешката свобода не е материален, а духовен".

Десетилетия след тези "пламенни" програмни речи знаем със сигурност, какви планове

Петко ПЕТКОВ

Преди две седмици, от Разград премиерът Бойко Борисов зарадва народа с перспективата България да извоюва „пълна ваксина независимост“. И дори да се превърне в крупен производител на ваксини срещу коронавируса, с които да се спасяват „стотици милиони човешки животи“. Божеството на ГЕРБ предсказа и края на пандемията, който щял да настъпи през май или юни. А не в края на 2021-а, или в средата на 2022-а година, както смятат други доктори и медицински светли по света.

На премиерския оптимизъм, както винаги откликна като ехо министърът на здравеопазване професор Костадин Ангелов. Според него, макар и с малък, броят на хоспитализираните в цялата страна бил намалял. На 30 март, когато министърът

затваря! В резултат се приемат решения, които след това се оказва, че нямат нищо общо с обективна истина: епруветката на Колин Пауел и войната в Ирак; "белите каски" и интервенцията в Сирия; химическото оръжие на президента Башар Асад, отравянето на баща и дъщеря Скрипал; на Алексей Навални и каскадата от последващи санкции и срещу РФ, и т.н. Българските политики, прокуратурата и разузнавателните служби имат свой принос в тази бездоказателствена игра на "стражари и апашии". Наша е палматата на първенството по изгонени руски дипломати без предоставяне на доказателства; атентатът в Сафарово, който трябва да реши окончателно проблема с обявяването на ХАМАС за терористична организация, а като награда - 15-минутна среща с Обама на Премиера на РБ в Овалния кабинет на Белия дом.

Фалшив морал, фалшива демокрация и постистини!

Стефанополус задава сакралния въпрос на Байдън: "Каква цена той трябва да плати?" – (става дума за Путин - б.а.).

Въпросът е толкова важен за интервюиращия, че Байдън на два пъти го "успокоява", че Путин "ще си получи заслуже-

СЛЕД НАС – И ПОТОП!

правеше своето оптимистично изявление, настанените в болници с британския мутант на коронавируса бяха 9679 души, от които 752 се намираха в интензивните отделения. Предишния ден тези цифри бяха съответно 9839 и 773. Т.е., хоспитализираните наистина бяха намалели със 160, но броят на настанените в интензивните отделения беше нараснал с 21. И пак на 30 март беше регистриран рекордът по смъртност за 2021 г. Само за две денонощия, от 29-ти до 30-ти март, броят на починалите от, или с коронавирус, (б.ред.), беше скочил от 60 на 203 души! Единствено здравният министър не беше забелязал чудовищната разлика! А на 31 март беше регистриран нов рекорд, този път по новопотвърдени случаи на заразяване с британския „остинин“: 5176 души. При 9811 хоспитализирани, 748 настанени в интензивните отделения на болниците и 155 починали за 24 часа, едва ли имаше място за оптимистични изводи. Но, нали точно министър Костадин Ангелов повтаря най-усърдно измислицата на Борисов, че цяла Европа се учи от „българския модел“ на

управление на коронакризата? Модел-дискотека, на отваряне и затваряне, на разхлабване и затягане на мерките, на „зелени коридори“ и електронно записване за ваксинация при липсата на вак-

установи нейното прилагане, докато излезе „диагностата“ на Европейската агенция по лекарствата ЕМА. Или министърът на икономиката Лъчезар Борисов разрешава на нехранител-

снини, или предлагането на една единствена - тази на AstraZeneca, около която витаят толкова съмнения. Сутринта министърът на здравеопазването издава една заповед, вечерта Борисов я отменя. НОЩ уверява, че британско-шведската ваксина е безопасна, а „докторът по психология“ Бойко Борисов нарежда да се пре-

ните магазини да работят, а след 7 часа премиерът ги затваря. При тези обрати не само ресторанти ще се объркат, ами и коронавирусът ще се пръждоса в държави, където има минимум предвидимост и последователност на управленските решения. България не е от тях, както не е и от страните, в които се зачитат

"ИСТИНАТА Е..."

нотото!". Дълбокият смисъл на тази интермедия е, че журналистът, вживявайки се в ролята на "вох рорили" (глас народен) настоява за възмездие. И тук възниква въпросът: как се ражда ненавистта у търсещите възмездие американци към Путин и Русия? Отговорът е ясен: от постоянните внушения на "обективните", "аполитични" и "заслужаващи доверие" американски СМИ, които напълно подкрепят и доразвиват твърденията на "обективните", "аполитични" и "заслужаващи доверие" американски разузнавателни служби, защото никой няма право да се съмнява в честността на тези символи на демокрацията! Единствено агентът на КГБ Путин се съмнява в истинността на техните думи, но той е враг! Така кръгът се затваря!

Цялата тази машина, подхранвана с милиарди фалшиви долари, ежеминутно ражда "вещици-заплаха" за спокойствието на народа и националната сигурност! И за никой вече не е тайна, че това е отработен, дълбоко порочен механизъм за властване на малък кръг хора, които в името на парите,

властта и удоволствията отдавна са скъсали връзката си с реалността! Те сами себе си обявяват за велики и изключителни, и в тази си любима главна роля узаконяват своето право да диктуват на света, кой е добър и кой лош, определяйки наказанието за "нарушителите" във вид на санкции и военни интервенции!

Заразителна налудност!

Първосигналният Борисов, без много да му мисли, копира този стил на управление – той "лично", но винаги с чужди или държавни пари, плаща за ремонт на църкви, за строителство на пътища, раздава пенсии на артисти, плаща самолети за болни, еднолично назначава, уволнява и дава бонуси на чиновниците, и е последната инстанция за простосмъртните в България. Трагедията на народа е, че този самозванец, следвайки примера на американските си учители, дълбоко е убеден и си вярва, че изпълнява месианска роля, не разбирайки, че с просташките си аргументи и тъпи оценки, съждения, изказвания и мнения "изважда" образа на България пред света като една безпро-

светна, тъмна и дива провинция на Европа.

"Суфлърът" Стефанополус подава нова реплика-въпрос към президента на САЩ: "Путин убиец ли е?" Байдън отговаря положително и по този начин надминава всички свои предшественици по арогантност и слабоумие! Но дали това е случайно "изпускане" или специално отпразнен "argumentum ad hominem"-персонална обидка към президента на велика ядрена сила? От древни времена преминаването от логически аргументи в общуването към аргументна насочени срещу конкретната личност се е считало за логически неправилно и класически некоректно, поради което смело можем да констатираме, че въпросът и последвалят отговор са преднамерени и специално подготвени. Целта е да се създаде у американските зрители и слушатели емоционален, "метален фон" за ненавист към врага, за да могат те безкритично да възприемат тезата на американския президент, че Путин е тиран и враг на демокрацията и свободния свят! За всички правни системи по света е присъща норма, че все-

ки подозреваем е невинен до доказване от съд на противното. Когато обвиняваш някой че е убиец, би трябвало да разполагаш с решение на компетентен съд. В противен случай обвинителят се превръща в обикновен лъжец и демагог. Връх на наглост и безпардонност е ръководител на държава да играе ролята на съдник, когато самият той е участвал лично при вземането на решения за организирани убийства на стотици хиляди хора, или когато твои предшественици-президенти са заповядвали убийствата на хора без съд и присъда – атомните бомби над Хиросима и Нагасаки, войната във Виетнам, в Ирак, в Либия, бомбардировките на Югославия, преките убийства на Садам Хусейн, Муамар Кадафи, Осам бин Ладен, генерал Сюлеймани...

Имаме и български прецедент: главният секретар на МВР Бойко Борисов, през 2003 година издава заповед да бъде ликвидирани с гранатомет Тодор Тодоров-Чакра в Харманли, за което Европейски съд по правата на човека осъжда България с безпрецедентното решение за нарушаване правото на живот.

Ето това са убийци, другото е "постистина", фалшив морал и демагогия!

правата на гражданите, има разделение на властите и независими съдебна власт и меди. Но, за да повярват в това нашите управници, трябва да им го каже Държавният департамент на САЩ, а не примерно двама сенатори от Комисията по външните работи на американския Сенат. Защото, според заместник-министъра на външните работи Георг Георгиев, тяхното мнение било частно и не ангажирало Сената и Белия дом. А единият дори бил обвинен в корупция, каквато у нас не съществува. Не и при управлението на ГЕРБ и Бойко Борисов.

По същия начин нашите юнаци се отнасят и към твърденията на авторитетни международни институти за водещото място на България по заразяемост и смъртност от коронавируса в Европа и света, и опашкарството ни по темп и обхват на ваксинацията. За липсата на ваксини Бойко Борисов направо обвини ЕК, която била сключила договорите с фирмите производителки. А къде са дремели неговите министри и експерти, за да ни „набъбукат“ с 4,5 милиона дози от AstraZeneca, само защото тя е най-евтина? Как да вярваме, че и поредното „отваряне“ не е приумица, която ще бъде заменена с локдаун дни след оповестеното разхлабване на ограниченията?

На стр. 4

Въпреки предупреждени-
ята на математиците, че едно
разхлабване на мерките ще
доведе до нов пик на заболе-
ваемостта и смъртността от
коронавируса, управляващи-
те обявиха, че от 1 април се
отварят ресторантите и кафе-
нетата, използващи открити
пространства. Както се отварят
училищата и детските градини,
наред с фитнесите, киносалони-
те и театрите, запълващи 30% от
капацитета на залите. Вероятно
цялата тази предизборна пиар-
оделия ще бъде последвана от
нов, още по-тежък локдаун, но
нали според Йезуитите, целта оп-
равдава средствата? А целта на
властимащите беше да оста-
нат на власт и след тези парла-
ментарни избори. Какво зна-
чение има това, че щели да ум-
рат хора? От липса на ваксини
или благодарение на ваксини
като тази на AstraZeneca, пре-
кръстена скоростно от произ-
водителя на Vaxzevnta, за да се
отклони вниманието от фа-
талните ѝ странични ефекти.
В Берлин вече спряха употре-
бата ѝ при хора под 60 години,
след като германският вакси-
национен регулатор съобщи,
че е регистрирал 31 случая на
редки кръвни съсиреци в мо-
зъка след ваксиниране с про-
дукта на AstraZeneca. Според
института „Роберт Кох“, 9 от тях
са довели до смърт. С изключе-
ние на 2 случая, всички касаят

СЛЕД НАС – И ПОТОП!

жени на възраст между 20 и 63
години, и 2 мъже на 36 и 57 го-
дини. В тази отровна атмосфе-
ра, германският канцлер Анге-

На основание Решение на Министерския съвет № 398/10.07.2019 г. министърът на отбраната Красимир Каракачанов подписа на 11 юли 2019 г. международни договори за придобиване на 8 самолета F-16 Block 70 и въоръженията за тях, на обща стойност \$1,256,153,980 USD.

циолози, политолози, социални
антрополози, политически пси-
холози и други титулувани шар-
латани. Нито ще гадателстваме

налното спасение, съставено
от експерти, няма да се учудим
да видим в един отбор гербери,
либерали и патриоти. Париж
си струва една литургия! Но
ако след 11-годишното управле-
ние на Борисов България тряб-
ва да се спасява, спасителите
трябва да са други. Възможна
е и коалиция анти-ГЕРБ, но не
и ако маломерни политически
субекти претендират техните
програми да бъдат подкрепени
безусловно, независимо от
скромния брой на депутатите
им. Единственото сигурно нещо
е, че това НС няма да има за
заместник-председатели Валери
Симеонов и Веселин Марешки
едновременно, тъй като са ко-
алиционни партньори. Ерго,
само единият от тях може да
седне на председателската маса,
ако коалицията изобщо влезе
в НС. Надяваме се, че и Цвета
Караянчева, тази ПКП според
Борисов, няма да види пове-
че председателския стол в НС.
Още по-голяма радост ще ни
достави отсъствието на самия
Борисов от Министерския съ-
вет.

какви коалиции ще се проб-
ват да съставят правителство.
Но, след като турският всеки-
дневник вестник „Милиет“
(28.03.2021) написа за тайните
преговори, проведени в пре-
миерския кабинет между Бой-
ко Борисов, лидера на ДПС
Мустафа Карадайъ и почет-
ния председател на движението
Ахмед Доган, както и за ва-
жната роля, която се очаквало
да играе ДПС при формиране-
то на Правителство на нацио-

налното спасение, съставено
от експерти, няма да се учудим
да видим в един отбор гербери,
либерали и патриоти. Париж
си струва една литургия! Но
ако след 11-годишното управле-
ние на Борисов България тряб-
ва да се спасява, спасителите
трябва да са други. Възможна
е и коалиция анти-ГЕРБ, но не
и ако маломерни политически
субекти претендират техните
програми да бъдат подкрепени
безусловно, независимо от
скромния брой на депутатите
им. Единственото сигурно нещо
е, че това НС няма да има за
заместник-председатели Валери
Симеонов и Веселин Марешки
едновременно, тъй като са ко-
алиционни партньори. Ерго,
само единият от тях може да
седне на председателската маса,
ако коалицията изобщо влезе
в НС. Надяваме се, че и Цвета
Караянчева, тази ПКП според
Борисов, няма да види пове-
че председателския стол в НС.
Още по-голяма радост ще ни
достави отсъствието на самия
Борисов от Министерския съ-
вет.

но, ако 45-то НС не успее да
излъчи правителство и ведна-
га се отиде на предсрочни пар-
ламентарни избори, тях ще
ги организира и проведе слу-

жебно правителство на прези-
дента Радев. И ще бъде плач и
скърцане на зъби, както пише
в Светото писание. При всяко
правителство без ГЕРБ и Бо-
рисов, ще има ревизия на „ус-
লেখите“. Надяваме се тогава
да бъде извадена наяве цялата
истина за заемите, които из-
теглиха трите кабинета на Бо-
рисов. Както и за мотивите, с
които бяха предплатени още
неначертаните 8 американ-
ски изтребители F-16 Block 70.
Защото уверенията, че след-
ващите 8 самолета ще стру-
ват по-евтино се оказаха чиста
лъжа.

Трябва да има ревизия и за
всичките милиони и милиарди,
похарчени от МС и Борисов без
санкция на парламента, защо-
то бяха представени за бюджет-
ни излишъци. Подаянията за
пансионерите от по 50 лв. не мо-
гат да служат като смокинов
лист за безкрайната щедрост
към обръчите от приятелски
на властта фирми и постоян-
ните печеливши от нагласе-
ните обществени поръчки. Но,
за да има възмездие за „содини-
те, изядени от скакалци“, ще
трябва да се отворят очите и
на българската Темида. Това
минава през смяната на със-
тава на ВСС, която да доведе и
до смяна на главния прокурор
Гешев, превърнал се в Матро-
сов на амбразурата, зад която
се крие Борисов. На разбра-
ния и толкова му стига!

Румен ВОДНИЧАРОВ

Гибетта на Атанас Скатов на
К2 (8611 м) и преди него на
Боян Петров на Шиша Панг-
ма (8027 м), отново раздели
мненията на планинарите относно
екстремни постижения в алпини-
зма. Едни смятат, че те имат смисъл,
тъй като разкриват неподозирани
възможности на човешкия органи-
зъм. Други са категорични, че това
наистина са рекорди за книгата на
Гинес, но спокойно може да се мине
и без тях.

Атанас Скатов и Боян Петров,
обама, бяха двама българи, които
имаха кауза. Първият беше станал
„веган“, облян от идеята за олаз-
ване на околната среда и озоновия
слой чрез скърачаване обема на жи-
вотновъдството в света. Другият,
бидейки диабетик, с примера си по-
казваше на милиони хора, че с ре-
жим и самоконтрол те също могат
да живеят пълноценно.

За цястите и двамата успеха да
напишат книги за своите приклю-
чения в планините. Младите бълга-
ри ще имат техния пример и девиз:
„Там, където има воля – има и път!“
Светла им памет!

40 ГОДИНИ ОТ ПЪРВИТЕ БЪЛГАРСКИ ТРЕКИНГИ В ХИМАЛАИТЕ

Българите поеха към хи-
малайските върхове през
1981 г. с националната экс-
педиция „Лхоце-8511“, в рам-
ките на честването на 1300-
годишнината от създаване
на българската държава. За
подготовката и провеждането
на експедицията не се жалеха
средства. Задачата беше дър-
жавна и се играеше на твърдо,
с пълното съдействие на по-
солството ни в Делхи (посла-
ник Точо Точев). През проле-
та на 1980 г. тримата с Хри-
сто Проданов и Методи Савов
направихме разузнавателна
експедиция до Базовия ла-
гер на Еверест и Лхоце (5400
м). Когато се върнахме в Со-
вотновъдството в света. Другият,
бидейки диабетик, с примера си по-
казваше на милиони хора, че с ре-
жим и самоконтрол те също могат
да живеят пълноценно.

Тайството, наричано „хима-
лайски трекинг“ се състои в бро-
дене с раница на гръб по дре-
вни пътеки и ледници във Вели-
ката планина на височини до
5000-6000 метра, сред уникални
ледки и корави добри хора, из-

повядващи двете световни рели-
гии: хиндуизъм и будизъм. Об-
щуването с тях в скромните им
къщи и хотелчета или като на-
ети за носачи, доставя взаимно
удоволствие. Трекингът не е ви-

изисква умения за движение по
сняг и лед, както и познания за
височинната болест.

Кой е първият трекер в Хи-
малаите? Някои посочват Уилям
Тилман – британецът, който 20

Тилман прави с приятели ис-
торическо пътешествие (тре-
кинг) от източен Непал към
Соло Кхумбу, изкачва се на
Кала Патар (5545 м), вижда от-
там Южното седло между Лхо-

Лаяр 1. На стената на Анапурна с предвършието на Тент пик (5300 м).

сочинен алпинизъм, но може да
включва и изкачване на едно
от двайсетината хималайски
„джуджета“, високи над 5000
метра. Това усилие, разбира се

години щурмува връх Еверест
откъм Китай, заедно с друга ле-
генда Ерик Шитгън. Когато
през 1950 г. китайците закриват
подхода към Еверест от север,

це и Еверест, и казва пророче-
ски „Еверест ще бъде изкачен
през Легонага Кхумбу и Запад-
ния циркус.“

На стр. 6

"ИСТИНАТА Е ОТ НАЙ-ГОЛЯМО

И така, стигаме до най-съ-
щественния част от интервю-
то на президента Байдън. До-
кладът на специалните служби,
"плащането на цената", и ети-
кетът "убиец" са необходими
прелюдии, за да бъде изведена
и доказана основната теза:

"Путин няма душа!"

Ако за консерватора Тръмп
девятък бе: "Да направим Аме-
рика отново велика", признавай-
ки по този начин, че тя е загуби-
ла този си статус, то за демокра-
та Байдън девизът е: "Америка
се завръща!" в лоното на неоли-
берализма, на глобализация-
та и към силовото налагане на
новата-стара визия за Новия
световен ред. Да, но днешният
свят не е същият! Той нито е този
от 1946 г. с издигнатата от Чър-
чил "желязна завеса", нито е този,
в който след смъртта на Брежнев
Рейгън назова СССР "империя на
злото", нито е онзи, удобен за
Бил Клинтън свят, където с ад-
мирации приеха неговия "Трети
път", след "Края на историята".
Днес капитализмът като общест-
вено-икономическа формация е
в криза и никой от неговите ко-
рифеи не знае какво трябва да

се прави, за да се спаси устано-
вения ред – дали "затуляване",
дали "инклузивен капитализъм",
дали "Бретън-Уудс-2.0"? Доналд
Тръмп, с интуицията си на успе-
шен предприемач, беше напилал
"златоносната жила" за връщане
към заветите на "бащите-основа-
тели", но успя само да превъзбу-
ди "вашингтонско бласто", ко-
ето бързо се организира и с цена-
та на пълната дискредитация на
Америка и "американската меч-
та", успя да изхвърли "самозва-
неца". Засега!

Изстрелвайки един физиче-
ски и ментално безпомощен чо-
век на най-високия административен
пост в Америка, куклово-
дите се хвърлят да пренареждат
новото света по старите "крий-
ки"! Следвайки логиката и оп-
ита на Чърчил и Рейгън в бит-
ката им със СССР, за 46-я прези-
дент на САЩ е изработена нова
стратегия за борба с врага - Ру-
сия. Физическата невъзмож-
ност Съединените щати да запо-
нчат "горещи" политическа или
икономическа война с укрепна-
лата военно, самодостатъчна и
православна Русия, застава от-
говорните фактори, приемащи
кардиналните и най-важни ре-

шения в САЩ, да разпалят от-
ново предпочитаната и прове-
рена с годините "Струена" иде-
ологическа война с цел отстра-
няване на Владимир Путин от
власт. По всичко изглежда, че мо-
зъчните центрове на транснаци-
оналните финансови и високотех-
нологични компании са убедени,
че ще съумеят да повторят го-
лямата победа над СССР през 90-
те години на миналия век и това
е основният им аргумент при из-
бора на стратегия, още повече,
че базовата концепция на гло-
балистите е, че идеологията е в
основата на управляемостта на
всяка система. Но констатираме,
че има три фундаментални про-
блема, които Демократическа-
та партия на САЩ не взема под
внимание при формулиране на
новата си стратегия по отноше-
ние на Русия.

Първо. В чл.13 т.2 на Кон-
ституцията на РФ е записано, че:
"Не може да се установява никака-
ва идеология в качеството ѝ на
държава или задължителна", а
това означава, че идеологиче-
ската война е невъзможна, за-
щото в Русия няма официална
държава идеология, на която
да бъде противопоставена не-

олибералната, глобалистична
идеология с опора на пазарния
фундаментализъм и неограни-
чавана от нищо свобода.

Второ: Ако в годините на
"зрелия социализъм" всички ви-
скооплатени рупори на амери-
канската и западна пропаган-
да 24 часа в денонощието об-
лъчваха населението на СССР и
страните от социалистическата
общност с прекрасната приказ-
ка за "американската мечта", за
свещената "американска демо-
крация" и превъзнасяха амери-
канското общество като образец
за свободи и висок стандарт на
живот, то днес, когато всеки жела-
ещ може да провери истинността
на подобни твърдения, "мантри"
от такъв регистър не вършат
работа. Тъкмо обратното, соци-
алните мрежи, въпреки наложе-
ния контрол, дават възможност
на милиони хора по света лично
да се докоснат до "толерант-
ността", преминаваща в мани-
акална цензура, или до расова-
та десегрегация чрез картинка-
та на заставане на колена пред
чернокожото население; до
"свободата" на словото, изразя-
ваща се във възможността да ка-
ваш само това, което ти налагат

и като мислене, и като възмо-
жност за изва; до "свободата" на
избор, но без избор, в рамки-
те на избирателна система, ге-
нерираща фалшификации; до
"свободата" на самоопределе-
ние посредством пропаганда-
та на хомосексуализъм, транс-
джендрност от най-ранна въз-
раст. И всичко това, на фона на
лъжливи новини, опровергавани
моментално, до следващите
"постистини" и "фейк новини"...

Трето. Ударът на Запада се
насочва главно и персонално
срещу Президента на РФ.
Но изключителният автори-
тет и популярност сред населе-
нието на Руската Федерация на
Владимир Путин, вече пове-
че от двадесет години, вроде-
ната му скромност, работ-
на способност, отзивчивост и
принципност при воденето на
държавните дела, прави аме-
риканската стратегическа за-
дача неизпълнима. За измина-
лите години РФ се превърна в
действен, незаобиколим фактор
в международните дела, постиг-
нал редица съществени и истори-
чески успехи в защита правото
на самоопределение на раз-
личните народи, национално-

ЗНАЧЕНИЕ!"

сти и етноси, превръщайки се
в притегателна и желана въз-
можност за десетки страни по
света в борбата им за справед-
лив и мирен свят.

Изборът на американската
"дълбока държава", на финансо-
ните корпорации на Джоузеф
Байдън, за острие на атаката
срещу лидерите на движението
на човечеството срещу ед-
нополюсния, егоистичния и
компрометиран Нов световен
ред, колкото и да е удобен на
превъзглед, точно толкова е
и компрометиран. Байдън не
издържа сравнението нито
със славата на победителя
Чърчил, нито с неотразимото
артистично обаяние на Рей-
гън, нито с комбинативността
и възбуждащата напоритост
на Бил Клинтън. Байдън днес
е твърде посредствен оратор и
събеседник, ментално обремен-
ен, за да бъде лидер и, заедно
с Нанси Пелоси, много напо-
минат на късния Брежнев и при-
емника му Черненко. Ако той
има смелостта да се "качи на
ринга" срещу Путин или Си, то
гарантирано ще загуби с пока-
ют още в първия рун!
Ето и пример за "доказа-

телствена сила" на думите му
от цитираното интервю по по-
мощност за констатацията, че Пу-
тин няма душа: "Още президен-
тът Буш беше казал: "Аз погле-
днах в очите му и видях негова-
та душа". А аз казах на Путин:
"Погледнах в очите ти, и не ми-
сля, че ти имаш душа". За как-
во става дума в действител-
ност? Байдън свързва два фа-
кта: телефонният си разговор с
президента Путин от 26 януари
2021 г. и срещата му с минис-
тър-председателя Путин на 10
март 2011 г. в Москва, като ак-
центът е поставен върху втора-
та и оценката му за Путин из-
бирателно се свързва с тази
на 43-я президент на САЩ
Джордж Буш по време на сре-
щата им в Люблина, през юни
2001 г., когато той казва: "Аз
го погледнах в очите, усетих ду-
шата му и видях в негово лице
пряк и вдъхващ доверие човек".
Байдън не само оспорва каза-
ното от неговия колега, прези-
дента Буш, но твърди, че Пу-
тин няма душа и, че Путин се е
съгласил с този "факт".

А ето каква е истината!

Стенограмата от посеще-
нието на вицепрезидента Бай-
дън в Министерския съвет на

РФ на 10 март 2011 г. се съх-
ранява в библиотеката на Белия
дом. От нея е видно, че срещата
е започнала в 12.46 минути
москвовско време. За тази сре-
ща стенографът на американ-
ската делегация Майк МакКор-
ни свидетелства: "Джо Байдън и
неговите хора, с помощта на ва-
шингтонската преса, преобръ-
щат историята на 180 граду-
са. Десет минути след началото
на срещата, вицепрезидентът
Байдън започна да чете лекция
за своето многогодишно участ-
вие в американско-руските пре-
говори с фразата: "Аз съм бил
тук много отдавна". Изведнъж
микрофонът му бе изключен
и изгаснаха прожекторите
и телевизионните камери. Това
беше целият Путин с
моцната си хватка. Погледнах
Байдън, който изляган, седеше
като изтощена риба на дъното
на лодка. Нямахте протести,
намаме оплаквания от наша
страна. Той беше унижен. Най-
влиятелният човек на Русия не
изпитваше нито страх, нито
уважение към Джо Байдън, той
просто си играеше с него". Про-
токолната въстъпителна част при
подобни преговори е открита за
журналисти и продължава не
повече от десет минути. Когато
някой от гостите се опита да
си прави личен пиар, домакин-
ът прекъсва откритата част и
журналистите напускат.

Това се е случило и на 10
март 2011 г.
Атаката срещу Путин като
човек без душа е насочена
към разкъсването на духовна-
та връзка между безспорния
лидер на Русия и вярващи-
те в Бога хора по целия свят.
Защитата правата на човека,
ограничаването на дейноста
на транснационалните кор-
порации и непризнаването на
американската изключител-
ност, са достатъчни причини
САЩ и Запада да обявят Пу-
тин и Си, за екзистенциални
противници, заплашващи съ-
ществоването на свободния
свят. Ударът срещу Путин е
и удар срещу православната
вяра и Руската православна
църква. Първият Рим – раз-
късан от противоречия, папи-
зъм и меркантилност чрез папа
Франциск и Лин де Ротшилд,
олицетворяващи "Кръста и Ма-
мона" сключиха договор за спа-
сяването на капитализма, обя-
вявайки го за инклузивен. Вто-
рият Рим – чрез вселенски-
ят патриарх Вартоломей поел
инициативата за разкол в пра-
вославния свят, с подкрепата
си на киевските разколници и

сега, с идването на демокра-
тите на власт, всички усилия са на-
сочват към разрушаването на
Третия Рим - Московския па-
триархат. Дискредитирането
на Президента на РФ в очите
на собствения му народ, по-
ставянето под съмнение из-
ключителната привързаност
на Путин към православната
етика и морал и неговата при-
вързаност към традицион-
ните ценности и философия,
че само православната вяра
може да обедини многоетни-
ческото и многоконфесионал-
но общество в съвременна Ру-
сия, е свърхзадачата, поставе-
на пред президента Байдън за
времето на неговото управле-
ние. Ако тази задача бъде ре-
ализирана, то тогава слаба Русия,
раздирана от вътрешни проти-
воречия, няма да е в състояние
да оказва помощ при предсто-
ящата атака на администра-
цията на Байдън срещу най-
мощния конкурент на САЩ за
лидерство на планетата - Ки-
тайската народна република.
Такава е днес диспозицията
в противопоставянето между
САЩ и Русия. За всичко, което
предстои – в следващия брой.

Животът на черните има значение! Животът и на
белите е със същото значение! Но познаването на Ис-
тината, сега и винаги е и ще бъде от най- голямо зна-
чение!

Слева

40 ГОДИНИ ОТ ПЪРВИТЕ БЪЛГАРСКИ

От стр. 5

Първите български треkere в Хималаите бяхме трима планински спасители от СТД „Академик“. **Венелин Петров, Асен Джаков и моя милост.** Тръгнахме с намерение да посетим нашите на Базовия лагер на екста

та) (5350 м), в центъра на Светилището на Анапуерна. Случихме хубаво време. В кратката ни седем денонощия се вливаха в гигантския ледник на Анапуерна, от който води началото си буйната Модри Кхола. Заобикаляха ни 10 върха над 7000 метра, от

норамата на Светилището отново изникна пред нас. Дали друг път щеше да ни се удаде да погледнем към троновите на боговете от непосредствена близост? Или всичко щеше да си остане един приказен сън?

Оказа се, че и в Хималаите

на света. 12 часа на обяд. Зевзев Асен вика „Момчета, виждам българско знаме на Лхоце“. Ние се смеем на патриотизма му, но шегата се оказва истина и ако снимките, които правим в момента, можеха да се увеличат достатъчно, щеше да се види как

На 3 май двамата с Асен Джаков поехме надолу по ледника Кхумбу към долината на Периче. Бавно, защото след бързото изкачване и двудневния престои на 5400 м, чувствах главоболие и повръщах. Този път ледникът, макар и на слизане, ми се стори безкраен, както на моите приятели при изкачването. Към 9 часа стигнахме до мемориала на загиналите алпинисти на Горакшеп (5100 м). Слънцето греше еше приятно и с върховно удоволствие се проснах на завет до паметните плочи. Асен остави натежалата кашкавал и луканка самар и за три часа успя да изкачи сам Кала Патар (5623), и да заснеме кръговата панорама.

Продължихме да „ставаме“ надолу и същата вечер нощувахме при моята позайница „Мария“ от предната година, която отново въртеше сама „хотела“, прекръстен вече на „Сноувю“. Навременното слизане от Базовия лагер и вкусните картофи на домакинята, ме посъзеха и на следващия ден, 4 май, се отправихме през едно невисоко било към съседната долина, в която се намираше последното село на шерпите – Дингбоче, край река Иджакхола, идваща от ледниците на Айлан пик. На билото имаше чортен - будистки параклис, който въпреки че беше построен от човек, удивително се сливаше с хималайската природа на фона на величествената верига на Тамсерку и Кангтега. След селото продължихме нагоре, към Чукунг. От дясната ни страна доминираше северната стена на красавец Ама Даблам (Майчин огърица) (6993 м), символ

педия „Лхоце-8511“. Валути нямахме, но си взехме доста храна, пикели, котки и тънко рапелно въже, защото имахме на ум да изкачим и някой трекинг връх. Бяхме млади и силни. Върху 20-килограмовата раница Венко мъкнеше и китарата. Имахме репертоар от планинарски и нецензурни песни, с които веднага спечелихме симпатии на българската колония в посолството в Делхи.

През Индия стигнахме в Катманду, където научихме, че поляците имат експедиция в Светилището на Богинята на плодородието – Анапуерна.

Така, в началото на април 1981 г., (по време на националната експедиция „Лхоце-8511“), ние, тримата, проникнахме в Светилището на Анапуерна – едно фантастично съчетание на върхове и ледници между свещения връх Мачапучаре (Рибешката опашка, 6850 м) и осемхилядника Анапуерна-1 (8091 м), което, според мен, няма равно по величие и красота. Сега към Светилището се изкачват тълпи от треkere, но тогава нямаше жива душа, освен полските алпинисти от „Клуб високогурски“ в Закопане (ръководител Ришард Шафирски), които изкачваха премиерно Южната стена на Анапуерна-1. Помогнахме им като изнесохме 700 м въжета до Лагер 1 на стената на 5300 м, а след два дни развяхме българския флаг на предвръшието на Тент пик. Към опиянението от красотата, която ни заобикаляше, се добави и самочувствие.

Идеята да изкачим Айлан пик започна да назрява у нас след като на 9 април 1981 г. с Асен Джаков и Венко Петров успяхме да изкачим предвръшието на Тент пик (Палатка-

всичко 22 на територията на непалските Хималаи. Беше невероятно грандиозно зрелище. Снимахме се с националния флаг, а после седяхме на върха, отмаляли от умора и радост, и продължаваме да снимаме величественото, изваяно от сняг, лед и скали, докато бялата пелена не скри всичко и не завали обичайният следобеден сняг. Сепнати и замаяни като пробудени от сън заслизахме надолу, съпровождани от тънжките на падащите ледници на Хинчули и Модри пик. След 6 часа, мокри, но доволни от себе си, стигнахме в Базовия лагер. Когато затворихме очи в топлиите пухени чували, па-

Първо изкачване на връх от българи в Светилището на Анапуерна. Румен Воденичаров, Венелин Петров и Асен Джаков.

„Анетитът идва с яденето“. На 30 април 1981 г., след 12-дневно ходене по „пътеката на хилядите крака“ достигнахме макисти Тянгбоче. Отново във високите Хималаи, но този път на 300 км от „богинята на плодородието“ Анапуерна. На около 20 км пред нас развява бели флагове грандиозният триплет: Еверест, Нупце и Лхоце. Някъде под тях се гуши „джуджето“ Айлан пик. Препичаме окъльщавелите си тела на манастирската поляна и не можем да откъснем поглед от покрива

змс Христо Проданов изминава последните метри по гребената на Лхоце. Но това разбираме едва на следващия ден, когато в Периче, на 4000 м, започваме да срещаме първите българи, слизащи с керван от базовия лагер на Националната експедиция „Лхоце-8511“. Колко радостни съзвиза се проляха тогава! Не се бяхме виждали с приятели цели 2 месеца, през които те строяха лагер след лагер към върха, а ние вървахме по нашата Голгота през 9 планини с пикели, вместо да откъснем поглед от покрива

Айлан пик (Имджа Тце 6100 м). Първи български трекинг връх в Хималаите.

ТРЕКИНГИ В ХИМАЛАИТЕ

на непалския трекинг туризъм.

Продължаваме по реката към Чукунг. Стигаме до няколко чайни в близост до които са разгънати палатки на трекинг групи. Тук, на височината на Монблан, те се аклиматизират. Ние високомерно ги подминаваме. Вече като че ли сме готови за Айлан пик. Цял месец сме в Хималаите. Продължаваме нагоре покрай ледника идващ от Лхоце Шар. От изток един чудесен двуглав връх сега замества Ама Даблам. На картата е означен като Амфу, но нито сме чували, нито сме чели нещо за него в хималайските хроники. Между две морени и през едно сухо езеро излизаме под самия Айлан пик, който се издига на 1000 метра над нас. Изкачването му от страната на Лхоце сигурно е доста рисковано, по стръмните снежни склонове сигурно падат лавини. Ние ще опитаме от към Макалу т.е. от югоизток.

След сухото езеро минаваме през мястото, наречено Базов лагер, порядъчно замърсено от опаковки. Още час нагоре и спираме над морената на ледника. От едната страна е Айлан пик, от другата на ледника, пейзажът е лунен. В дъното на долината е склона на Лхоце Шар, по който минава китайската граница. На изток се изпречват стените на Чополу и Барунце. Залезът на слънцето, отразен от тези ледени великани е фантастичен. Снимаме с чувство на първооткриватели, защото на много километри няма жива душа. За първи път българи навлизат в Махалангурхимал – планините на снежния човек, между Лхоце и Макалу.

По наше мнение долината на Иджакхола е по-красива и по-гостоприемна от съседната долина на ледника Кхумбу. На 5000 метра по това време няма сняг и бързо изсичаме с пикелите в пещчливата почва площадка за нашата малка палатка. Предстои ни още една нощ на височина 5000 метра. Примушът „Ювел“ замърква приятно и не след дълго бульонът е готов. Този път, след посещението ни в лагера на българската експедиция „Лхоце-8511“, си угаждаме с кашкавал и луканка. Не откриваме обаче подсилващите ядки и лиофилизирани плодове. Разнасят се ругатни по адрес на третия ни приятел Венко, в самара на който са останали. Вечерта е тиха и звездна. Нищо не нарушава спокойствието. Остава ни още само един ден напрежение и риск. От 25 години кръстосваме планините, но за пръв път ще се издигнем над 6000 метра. По правило ще тръгнем по тъмно. Надеждата е в мен, защото Асен си подлага една обувка за възглавница и спи много добре.

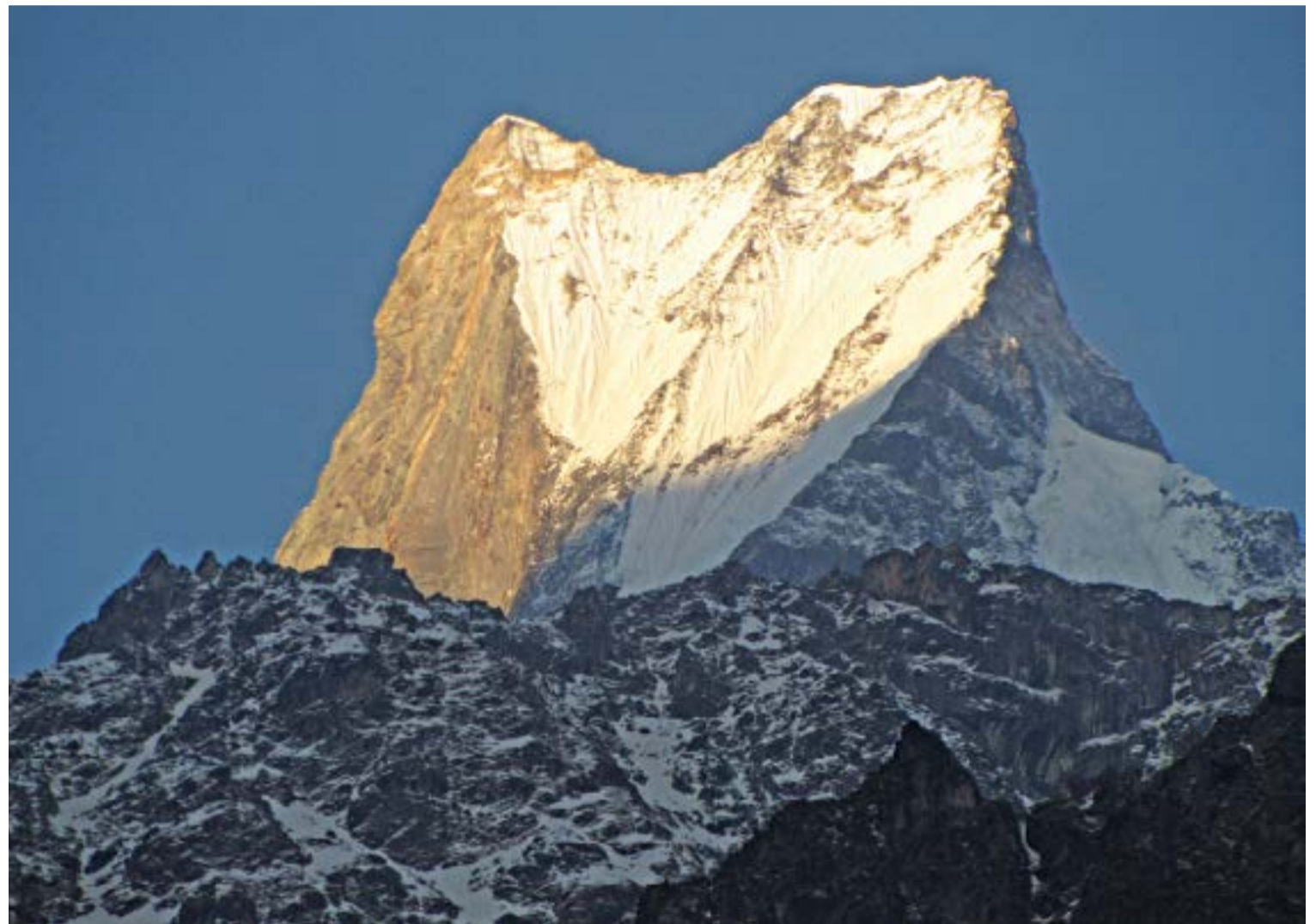
След хапчето за сън и аз се събуждам със закъснение и тръгвам едва към 4 часа сутринта. Светлината от челниците е необходима само през първия половин час. От предния ден сме избрали един ръб, който до средата е без сняг, а оттам нагоре се вижда нещо като ледник. В тъмното, разбира се, изпускаме маркировката с камъни, по която местните гидове водят платежоспособните си клиенти. Ние не обичаме да плащаме. Бързо набираме височина. Скалите са нестабилни, но не особено трудни и нищо не ни бави, освен за-

Най-после приближаваме мястото, където ледникът се отделя от склона към върха. Сондираме с пикелите непрекъснато, защото от време на време под пресния сняг се откриват коварни дупки. Горя от нетърпението да захвърля самара. Уж не е тежък, а пречи. След двучасов зиг-заг се залепваме за спасителната скала. Избираме маршрут, който е напълно защитен и оголен от слънцето наполовина, така че лавина по него ни се струва малко вероятна. Избраната от нас скала се оказва много изветряла. Щом посегнем

време навреме се разкъсват и в кратката си успяваме да видим базовия лагер на словенците, които катерят Южната стена на Лхоце. Все пак успяхме за един ден да се изкачим, което като първо височинно постижение не е лошо. Правим по няколко снимки и тръгваме внимателно надолу. Слизането за нито един алпинист не е приятно занимание. Осигуряваме се на пикелите и дълго търсим дълбоко място, защото на ронливия винкел снегът е малко. Отдъхваме за малко с облекчение, когато стигаме до ледените „тръби на органа“.

ваме да го разгледаме, тъй като слънцето вече се е укротило зад облаците. Пластовете от лед и фирнован сняг като годишни кръгове, на някои места достигат дебелина от метър. Вече не е трудно, но не се развързваме. Ето че Асен излиза на голия скалист ръб, когато без да искам изпробвам рефлекс му. Едната ми котка се закача в гетата на около 2 метра от последната пресна сняг. Падайки му извиквам, но още във въздуха успявам да разделя краката си. Приятелят ми беше скочил вече от другата страна, така че нямаше да ме изпусне.

Най-после сваляме котките и започваме да слизаме по скали-

Залез на свещения връх Мачапучаре (Рибешка опашка) при навлизане в Светилището на Анапуерна.

труденото дишане. Да, тук е по-високо от Тент пик. За съжаление аз се аклиматизирам бавно. Но за един ден не е страшно. Привечер, обаче, трябва да преспиш отново в палатката, която изглежда доста близко. Достигам до ледени висулци, дебели като тръби на орган. Изсвирвам една мелодия с крак и после ги използвам за осигуровка. Те са много здрави и ще свършат добра работа на слизане. Слънцето вече се е скрило и облаци се спускат под билото на Айлан пик. Минава още час, в който изкачватем последните 50 метра по причудливи снежни и ледени форми. В 15 часа Асен е на билото. В близост откриваме бамбуково колче с червено флагче, оставено явно от гидовете на някоя група. До нас е западният връх висок 6100 метра, който виждахме от долината на Чукунг. Изминаваме още стотина метра по остроно било към главния връх. Облаците от

към някой скален издатък, той се откъсва като лист от тетрадка. Къде само по котки, къде изпользвайки нестабилни хватки напредваме към билото, което изглежда доста близко. Достигам до ледени висулци, дебели като тръби на орган. Изсвирвам една мелодия с крак и после ги използвам за осигуровка. Те са много здрави и ще свършат добра работа на слизане. Слънцето вече се е скрило и облаци се спускат под билото на Айлан пик. Минава още час, в който изкачватем последните 50 метра по причудливи снежни и ледени форми. В 15 часа Асен е на билото. В близост откриваме бамбуково колче с червено флагче, оставено явно от гидовете на някоя група. До нас е западният връх висок 6100 метра, който виждахме от долината на Чукунг. Изминаваме още стотина метра по остроно било към главния връх. Облаците от

те разделени. Тук там се виждат купчинки камъни като по нашите планини. Все още е светло и палатката жълтее под нас. И двамата мълчим, но съм сигурен, че мислим за едно и също. Никога не се бяхме изкачвали толкова високо. Никога не бяхме виждали Макалу и Лхоце отблизо, освен в сънищата си. Хималайските богове бяха благосклонни към нас и на Тент пик, и на Айлан пик. Те не ни се разсърдиха, защото се борихме с планината честно, насаме, само с пикел, котки и алпийско въже.

Залезът отново е невероятен. Слънцето пада ниско под облаците закриващи високите върхове. Веждите на висящите ледници по Чо Полу и Амфу, се позлатяват. Не знам къде е рисувал Рьорих, но на тази височина картините му изглеждат съвсем реалистични. Имаме още малко до настъпване на тъмнината, но не бързаме. Утре, за пръв път от много дни, ще се излежаваме и ще бързим. Предстои ни само слизане до летището при нашите в Лукла.

Проф. д-р Стоян ТАНЕВ

Продължение от брой 13

Създаването на една обединена и мирна Европа, реално възможност на която е Европейският съюз, е полезна, но само като „Европа на отечествата“, според рационалното определение на бившия френски президент Шарл дьо Гол. Членството в Европейския съюз не би следвало да означава принудително заключване на европейските народи, включително и на българския народ, в общ европейски дом и лишаването им от национална и държавна самостоятелност. Тезата за необходимостта от сливането на националните общности в една окрупнена европейска наднационална общност като основа за създаването и утвърждаването на общоевропейска неолиберална демокрация с приоритет на западните евроатлантически ценности, упорито се натрапва от идеологическия антураж на брюкселската бюрокрация. Все повече обаче български университетски и академични учени и множеството обикновени български граждани виждат, че България, в рамките на Европейския съюз, се превръща в негов донор поради заминаването на над два милиона българи, предимно в западноевропейските държави с развиваща се икономика и се лишава от своя собствен социален и човешки капитал. В началото на 21 век преобладаващата част от българския народ и неговата интелигенция вече излизат от състоянието на „демократично опианение“, ставайки жертва на тъмните и разрушителни прояви в ирационалната динамика на демократичния процес в нашето общество. Тъкмо затова множеството от народа и интелигенцията в Република България във все по-голяма степен осъзнава необходимостта в тяхната Родина да се установи и прилага

суверенната демокрация.

Последователен, искрен и далновиден радетел на концепцията за суверенна демокрация, която е жизнено необходима за запазването и бъдещото развитие на българската нация през 21 век, е професор Иво Христов. С безпопаден реализъм той казва истината за нестналото „де-

ДЕМОКРАЦИЯ И ИЗБОРИ

мократично“ българско общество, застанало, по неговите думи, пред своето пепелище след тридесетгодишен „преход“ към псевдодемокрация. Основателно е категоричното му убеждение, че сегашният модел на евроинтеграция е дълбоко порочен за Република България, която става периферия на периферията със затихващи функции. Публично кредо на проф. Иво Христов е: „Ние не сме в Европа, за да обслужим Европа, а за да обслужим България и българския национален интерес“. А българският национален интерес и автентичните ни национални ценности могат да бъдат защитени само при наличието на суверенна демокрация в нашата държава.

Друг български интелектуалец, който също пледира за суверенна демокрация е проф. Цветан Тодоров, един от най-влиятелните хуманисти в света през втората половина на 20 и в началото на 21 век. Със своето проникновено аналитично и прогностично мислене като философ, теоретик и писател, живял десетилетия в демократична Франция, той има доблестта да признае, че ултралиберализма, заедно с популизма, са основните „интимни неприатели на демокрацията“. През 2008 г. Тодоров признава още една истина: въпреки наличието на партиен плурализъм и свободата на печата все пак е възможно да убедим населението в една страна с либерална демокрация, че истината е лъжа, а лъжата е истина. Според него чрез глобализма и олигархичните власти в държавата се изплъзва от политически контрол. И още една изказана от него истина: „Отстъплението пред властта на парите е истинско престъпление срещу демократичния дух“.

Като наблюдава и не приема демократичния дефицит в Европейския съюз, Цветан Тодоров все повече се убеждава, че народите не искат да бъдат свидетели на това как Европейският съюз създава един нов „европейски човек“. Отстоявайки принципната си позиция за суверенна демокрация и ползата от нея за съвременното българско общество, българският интелектуалец в Париж Цветан Тодоров заявява: „Искам да подчертая, че да се чувства човек европеец не означава, че трябва да се изличи националната му самоличност. Аз съм убеден, че за българите най-добрият начин да бъдат европейци е да си останат българи.“

Огромно предизвикателство пред съвременното човечество е да не допусне превръщането на демокрацията в декорация,

т.е. в декоративна стена, зад която световният политически и държавен елит осъществява антидемократична политика с постоянни манипулации и силови действия във вреда на милиарди хора от различни национални държавотворни и етнически общности, лишавайки ги от нормално развитие не само в тяхното настояще, но и от бъдещо съществуване. Затова в някои държави вече е сложено начало на законови експерименти с цел да се гарантират по-добри възможности за нормален живот на гражданите от бъдещето. Във Финландия, например, има Парламентарен комитет за бъдещето. В него се разглеждат закони за тяхното евентуално въздействие върху следващи-

те поколения. В началото на 21 век, през 2001-2006 г., в Израел е избран омбудсман за бъдещите поколения. В Уелс, съставна част на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, известна като Земята на пента с над 600 замъци, вече има длъжност „комисар за бъдещите поколения“, заемана от госпожа Софи Хоу. Нейната обществена функция е да наблюдава дали се спазва Закона за благосъстояние на бъдещите поколения от 2015 г., какво е състоянието на околната среда и на системите за трудова заетост при условие, че политическите и държавните решения се вземат с не по-малко от 30-годишна перспектива. Подобни обществени и граждански институции развиват дейност с грижа за бъдещите поколения в Япония и САЩ.

Вкусът на демокрацията

става горчив, когато се отрича, ограничава или отнема нейната пълнота, особено по вре-

ме на изборите. Избори се провеждат във всички съвременни демократични държави, но не всички избори са демократични. Десните и левите режими, както и еднопартийните правителства често произвеждат избори, единствено, за да придадат на властта си привидна легитимност. В такива избори може да се гласува само за един кандидат или за листа, която не включва алтернативни кандидатури. Възможно е за един и същи пост да бъдат предложени няколко кандидати, но чрез заплахи или фалшификации винаги се избира кандидатът, одобрен от властта. В други случаи избирателят има право да избира, но само между кандидатите на управляващата партия.

кандидати трябва да имат свобода на словото, събранията и придвижването, за да могат открито да критикуват правителството с обективни факти и аргументи и да предлагат на гласоподавателите алтернативни политически програми, решения и кандидати. Не е достатъчно само да се разреши на опозицията да участва в изборите. Избори, преди които опозицията не е имала достъп до ефира, митингите й са били разгонвани или смущавани, а вестниците цензурирани, не могат да бъдат демократични. Управляващата партия или коалиция може да има предимство, произтичащо от нейното положение във властта, но изборните правила и начините на тяхното прилагане трябва да бъдат честни. В изборите е недопустимо насилието, което е равносилно на несправедливост и недемократичност.

При изборите би следвало да се спазват

правилата на играта,

които социалните общности чрез политическите партии да спазват помежду си. Без тях е невъзможно да се регулират и контролират непрестанно възникващите противоречия и конфликти между хората, групите, партиите, социалните общности. Правилата на играта трябва да са определени или приети от тези, които ще ги спазват, защото като свободни, целенасочени и пренесяващи субекти те са в състояние да извършат избор, когато такъв има или е необходим. Освен това и защото, правейки този избор, запазват свободата си, използват разума си и преследват добри цели.

Демократичните избори са периодични, мандатни. През определени от Конституцията и от други законодателни актове интервали от време се препоставят избори или не доверие на избирателите към техните пълномощници във властта и управлението на държавата, или се избират нови представители на гражданите за упражняване на властта в нейните висши или местни структури.

Демократичните избори са широкообхватни. Правото на глас трябва да бъде дефинирано така, че да позволява участието на голяма част от пълнолетните граждани. Власт, избрана от малка, специално подбрана част от населението, не може да се нарече демократична, независимо колко демократично изглеждат механизмите, според които тя действа.

Демократичните избори са съвременателни с равнопоставени политически партньори-опоненти. Опозиционните партии и

Литературният ког на македонизма

Борис ДАНКОВ

Вече няколко пъти писахме за скандалните кражби на български писатели и техни литературни произведения в Скопие. Информирахме за издадената там 135-томна поредица „Македонска книжовност“, в която старобългарски книжовници са представени като... македонски, а голяма част от народното ни творчество като... македонски фолклор. Писахме за това как, чрез английската версия на изданието, български писатели и книжовници се рекламираат по света като... македонски.

Тази литературна „промоция“ в съседната държава е замислена като част от амбициозна културна програма, чрез която македонистите в Скопие са си поставили за цел да утвърждават своята национална идентичност. И в това нямаше да има нищо лошо, ако за изграждането на лелянияте „темели“ на македонската „книжовност“ не се посягаше върху нашето културно-историческо наследство, ако шовинистично надхрани литературни историчари и медиависти не секвестираха с лека ръка творчеството на български писатели с „македонско потекло“ и не ги обявяваха за... македонци. Това не се е разминало и на възрожденските ни книжовници.

том II на порецицата, озаглавен "Възраждане в

Конституцията на държавата избраните от народа представители реално поемат нейното управление.

В навечерието и по време на изборите би трябвало да има демократическа етика и лоялна опозиция. Наличието на лоялна опозиция означава, че всички участници в демократическия процес споделят неговите основни ценности. Не е необходимо, а не е възможно, политическите противници обзателно да се харесват и прегръщат. Те трябва обаче да могат и са длъжни да се понасят и признават, че всеки от тях има своята легитимна и важна роля, да се придържат към търпимостта и културата в публичните дискусии.

След изборите загубилите приемат присъдата на негово

СКОПИЕ ОБСЕБВА И ВЪЗРОЖДЕНСКИТЕ НИ ПИСАТЕЛИ

В 135-томното мегаиздание на Северна Македония български автори са обявени за... македонски

Македония“, трима от най-известните български възрожденски писатели Йоаким Кърчовски, Кирил Пейчинович и Йордан Хаджиконстантинов-Джинот, са обявени и представени като македонски книжовници. Съставителят на сборника - Георги Сталев, е тръгнал твърде отдалече, за да стигне до своята си „подгребва“ на големите ни възрожденци като... първи македонски автори, писали на народен език“.

В предговора си към книгата Сталев търси връзката на македонското възраждане с френското и австрийското просвещение, със сръбското възраждане. Покрай диренето на македонските корени той стига до българина с македонско потекло... Паисий Хилендарски. Не само заради самото потекло, но и поради факта, че „в този труд се говори и за дал от историята на македонския народ“ (!) Но може би, за да се предпази от „небулозни проблеми“, Георги Сталев „превежда“ обръщението на Паисий: „О, неразумний юроге“ като... „О, неразумен изроден Бугарино!“ Трудно е да се допусне, че Сталев, който е професор-филолог, може да допусне подобна „грешка“, която граничи с елементарна ксенофобия.

Оттук нататък при своето съставителство на том II от македонската мегапоредица Георги Сталев ще се прави на

"ни прочел, ни видял"

текстовете на възрожденските ни автори, които той представя като македонски. Йоаким Кърчовски бил „първият маке-

донски автор, който е написал своите книги на народен език“. В „Различна поучителна наставления“ (1819) авторът се бил обръщал „към своите читатели на македонски език, без оглед на това как е наричан тук и там“ (с. 11) Със „Слово, изказано е заради умирање“ (1814) се отваряла „първата страница на авторската македонска литература“ (с. 14). „Повест ради страшново и втораго пришествия Христова“ (1817) била написана „на език, който да разберат всичките простодушни македонци, варявци в Христа“ (с. 15). Почти толкова безапелационно е мнението на професора-писател и за „Чюдеса престапия Богородици“. Днес науката (?) била определяла тази книга „като първа сбирка с разкази или приказки, преведени на македонски език“ (с. 16) - уточнява Сталев, като се позовава на покойния македонски литературен корифей Блаже Конески.

Кой знае защо обаче в своето предисловие съставителят пропуска думите на Кърчовски, че той пише на „простейший език болгарский“, „жидивении ем же православних христианциских и прочих градов болгарских“? Руският изследовател А. Селищев в своята студия „Хаджи Йоаким и език его книг“ (1935) пише, че езикът в книгите на книжовника „трина лежи към простейший български език“ (с. 569). В своята „История на новата българска литература“, 1930-1936 г., проф. Боян Пенев смята, че Кърчовски е „сред първите представи-

тели на новата българска литература“ (с. 569), чиято реч „носи характера на един съвременен български литературен език“ (с. 384). В по-ново време това доказва чрез задълбочено си изследване върху езика на книжовника Ралица Цойнска „Езикът на Йоаким Кърчовски“, 1979 г., София.

Подобна „македонска“ участ е сполетяла и друг известен български книжовник от Възраждането - Кирил Пейчинович, чиято „Книга сия зовома Озледало“ (1816) била написана на „македонски език“ (с. 19). Другата книга на Пейчинович „Житие и правило на княз Лазар“ била „написана в основата си на македонски народен език“ (с. 28), а заради своята епитафия в стихове Пейчинович бил „първият македонски индивидуален стихотворец“ (с.

28). И в този случай Г. Сталев си е затворил очите и не е пожелал да прочете цялото заглавие на „Книга сия зовома Озледало, описана ради потребности и ползвания простейшим и не книжнимъ языкомъ Болгарскимъ долния Мисий...“ Поради същата причина съставителят съзнателно е пропуснал и предисловието на „Прости язык болгарский долния Мисийи соскији и тетовскији“. По този повод в „История на новата българска литература“ проф. Боян Пенев пише, че: „въпреки сръбизмите, турските думи и черковнославянските елементи езикът на Пейчинович запазва своя основен български характер (с. 368) ...Език, който не се е отличавал от зараждащия се по неговото време литературен български език“. Този факт очевидно за скопския професор обаче е без значение. Той по-скоро предпочита да повтаря своите мантри, без да се интересува от реалните факти.

Йордан Хаджиконстантинов - Джинот: „Българин е срамно да се отричува от своя род и язык“.

Не е по-различен случаят и с известния български книжовник и печатар Теодосий Синаитски, открил първата българска печатница в Солун през 1838 г., който в манастира „Св. Катерина“ бил започнал да работи над стари славянски ръкописи и „да превежда от тях на македонски народен език“ (с. 31). Синаитски издава през 1841 г. „Книга за научение трех языков славяноболгарский греческия и карамалински“, която представлява по същество триезичен речник.

На стр. 10

ДЕМОКРАЦИЯ И ИЗБОРИ

Величество избирателя. Ако те са били на власт, предават я мирно и цивилизовано на спечелилия. Независимо кой печели и кой губи, и двете страни трябва да си сътрудничат за решаване на общите проблеми на обществото, с мисъл и действие за дълбоката легитимност на държавата и на демократическия процес. Същността на демократичните избори не е политическата битка за партийно, групово лобистско или индивидуално оцеляване или пък налагане, а полезни дела обществото, държавата и нацията.

Сама по себе си демокраци-

ята като понятие не осигурява нищо. Като реална икономическа и политическа система, тя дава възможност за успех или провал. В шумния и многогласен хор на демократията участват със свой глас и правителството, и неговите поддръжници, и опозицията. Макар и смущаван от политическия пазар на партии и групи, към тях се присъединяват гласовете на синдикатите, на други обществени организации и движения, на средствата за масово осведомяване, на учени, писатели и религиозни дейци, църкви, училища, институти и

университети. Всички те участват в демократичния политически процес на местно, регионално и национално ниво. По този начин демократичният политически живот играе ролята на филтър, чрез който исканията на различните слоеве от населението се превръщат в официална политика.

Демокрацията е едновременно шанс и предизвикателство. Шанс, защото дава възможност на свободните хора чрез общи усилия сами да се управляват по начин, който им осигурява свобода, благоприятни икономически условия и социална справед-

ливост. Разбира се, по думите на ирландския писател, драматург и критик Бърнард Шоу, „Демокрацията не може да се издигне над нивото на този човешки материал, от който са направени избирателите“. Предизвикателство, защото отговорността за нейния успех се поема от гражданите. Членовете на всяка социална общност и всяко поколение трябва да извървят своя собствен път към демокрацията, като приемат наследените от миналото непреходните идеали и принципи и ги приложат в условията на новото време и променящото се общество.

„Черна марка“ за Путин!

Иска ли Западът физическото му унищожение?

Игор ШИШКИН

В легендите за пиратите поставянето на „черна марка“ на даден човек означава, че му е била издадена присъда и тя вече не подлежи на обжалване (от което разбира се, изобщо не следва, че присъдата непременно ще бъде изпълнена). Безпрецедентното, в истинския смисъл на думата, интервю на Байдън, може с право да се разглежда като „черна марка“ за Владимир Путин, поставена му от президента на САЩ от името на силите, които го вкараха в Овалния кабинет на Белия дом.

Тази „черна марка“ означава, че е започнала финалната фаза от изпълнението на плана за държавен преврат в Русия, който предвижда физическо унищожаване на руския президент. Че истинските господари на Америка (и не само на Америка) не възнамеряват да правят никакви компромиси и споразумения с Владимир Путин. Че вече са му постановили присъда и възнамеряват да се отнасят с него по същия начин, както го направиха със Слободан Милошевич, Саддам Хюсеин и Муамар Кадафи.

Съгъствам краските?

Въобще не. Нека приемем, че думите на Байдън не са блънуването на сенилен старец. И дори пиар ход, предназначен да демонстрира пред избирателите хладнокръвието на новия президент на САЩ. „Той е богатиър, един такъв истински (...) Други-

Думите на Байдън, че Путин е „убиец“ означават, че е започнала финалната фаза от изпълнението на плана за държавен преврат в Русия.

те (с изключение на избирателите) не го притесняват.” (Фьодор Лукянов).

Нека опитаме да се измъкнем от тези обяснения, които ни се предлагат и да си представим, че Байдън, действително независимо или ретранслирайки нечия воля (в случая това няма значение), обиди руския президент съзнателно и обмислено, тъй като по някаква причина наистина му е трябвало Владимир Путин и гражданите на Русия, да чуят в ефир това, което чува. Ако е така, а вероятността, според мен, е по-висока от 90%, тогава се появява нова реалност за руско-американските отношения и за всички граждани на Русия, независимо от политическите възгледи на всеки от нас и нашето отноше-

само едно нещо - война. Освен това изобщо няма значение под каква форма ще се проведе: гореща, студена, хибридна или сега ще бъде измислена някаква нова форма и ново име (повече от век конфронтацията между Британската и Руската империи беше наричана „Голямата игра“). Главното е, че това ще бъде война, резултатът от която неизбежно ще бъде победата или поражението на една от страните. А основният постулат на международните отношения – „горко на победените“ – не е отменян.

Байдън и тези, които го назначиха на поста президент на САЩ, не могат да започнат „гореща“ война срещу Русия – ядреният паритет не позволява. Но това не прави

Путин стресна Запада в Давос, казвайки им истината за опасностите в света!

ние към Путин.

Война?

Публичната обида на държавен глава, както оскверняването на който и да е държавен символ, например знаме, от лидера на друга велика сила (никой не обръща внимание на думите и действията на малки, но горди „помияри“), по всяко време, е означавала

ситуацията, породена от изявлението на Байдън, по-сигурна за нашата страна. Русия почти винаги печели „горещи“ войни, което не може да се каже за всички други форми на конфронтация.

„Голямата игра“ завърши не с взаимноизгоден компромис, свързан с формирането на Антантата през 1907 г. (в което

ни уверяват през цялото време), а със смъртта на Руската империя през февруари 1917 г. Трудно е да си представим колко мъка нашите хора изтърпяха след това. Само гражданската война какво ни струваше.

Студената война завърши не с взаимноизгоден компромис, подпечатан от ръкостисканията на Горбачов и Буш-старши в Малта, а с „най-голямата геополитическа катастрофа на 20 век“ – разпадането на СССР. Колко мъка донесе това поражение на хората всички ние помним много добре.

Поради това, фактическо-то обявяване от Байдън на „гореща“ война срещу Русия, трябва да се разглежда като предизвикателство към са-

мото съществуване на нашата държава и нашия народ. Възниква обаче въпросът: защо Байдън направи това под формата на лична обида към руския президент?

Отношенията между нашите страни и без това през последните няколко години напълно попадаха под понятието „студена война“. Би било възможно да се изпрати сигнал, че новата администрация във Вашингтон ще влоши още повече отношенията с Москва и без тази изключителна стъпка.

Вярвам че ключът към отговора на този въпрос е даден от американиста Дмитрий Дробницки: „Какъв е Байдън и защо това нещо беше поставено в устата му (обвинението, че Путин е убиец)?“

На стр. 11

„Моята родина не познава своите рождени синове.“

Н. Лилиев

Павел МАТЕВ

* * *

Загиналите тънат във забрава.
В забравата животът си тече.
Осиротява българската слава –
заблудата ни ще я отвлече.

Къде ще идем, щом изгубим памет?
Безпаметните губят чест и химн.
Лишени от история и знаме,
не ще узнаем накъде вървим.

Към изгрев ли или към своя залез,
към божества ли или към беда?
Републиката е един страдалец –
и не живее вече, а мъжди.

И сиротее българската слава,
и я отвяват чужди ветрове.
Родината ми вече не познава
рождените си святи синове.

Нова книга

Преди няколко месеца издателство „Изток-Запад“ издаде с огромен успех книгата „Хроники на безвременето“ от философа и анализатора Валентин Вацев. Днес по книжарниците, като продължение на завоювания успех на издателството, може да бъде закупена неговата нова книга „Третата национална катастрофа“.

Подозрението на автора е, че българският свят, в който диалогът е на път да заглъхне, е окончателно навлязъл в своя катастрофален край.

Известно е, че когато думите губят смисъла си, хората губят свободата си. Именно това стана в началото на най-новите времена в България - в обществения дискурс беше насилствено и злонамерено имплантиран един термин без смисъл, една дума без значение: „преход“. Без-

смислицата, скрита в тази дума-паразит, излезе оттам и обгърна с мрака си цялото общество.

Три десетилетия бяха необходими на българите, за да успеят да осъзнаят, че „преходът“ всъщност е равностепен и равностепен на една национална катастрофа - катастрофа, обхващаща едновременно както живота на обществото, така и неговите дълбинни обяснителни механизми. След три десетилетия преход българите се на-

мериха в разрушено битие и с разрушено съзнание, т.е. с разрушена способност за разбиране.

Значението на публикуваните тук разговори е останало в миналото, там, където те са се състояли. Смисълът им обаче е извънвременен - като свидетелство на непрекъснатите усилия за разбирането на света и на нас самите в него. Докато има стремеж за разбиране и саморазбиране, нищо не е окончателно изгубе-

Валентин ВАЦЕВ

но: социалният свят си остава обитаем, макар и непоносим, и действителността, макар и запълнена, както казва Шекспир с „вой и скърцане на зъби“, винаги съдържа и една последна надежда.